

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: H.V., nar. ..., st. přísl. Ukrajina, Ev. č. ..., t. č. ZZC Balková, 331 65 Balková,
zastoupeného Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem, se sídlem Praha 2, Vinohradská 22,
proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, o žalobě proti
rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 4. 2017, č. j. OAM-46/LE-LE05-LE22-2017,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou ze dne 24. 4. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 4. 2017, č. j. OAM-46/LE-LE05-LE22-2017, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o azylu“*). Žalobce v žalobě požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.

Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalobce zejména poukazoval na skutečnost, že napadené rozhodnutí není náležitě odůvodněno, což odporuje § 68 odst. 3 správního řádu, v čemž spatřuje žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

Žalobce primárně namítal nedostatečnou konkrétnost a určitost výrokové části napadeného rozhodnutí. Na řízení ve věcech mezinárodní ochrany se použije správní řád

a tedy i rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany musí splňovat požadavky na formu rozhodnutí, dle správního řádu. Žalobce odkázal na § 68 odst. 2 a § 18 odst. 2 správního řádu a uvedl, že napadené rozhodnutí je v rozporu s těmito ustanoveními. Předně není účastník řízení náležitě definován, kdy správní řád v § 18 odst. 2 požaduje pro náležité definování účastníka řízení jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona. Napadené rozhodnutí však tyto údaje k řádnému definování účastníka řízení neobsahuje, odporuje § 68 odst. 2, není tedy dostatečně určité a tudíž nezákonné. Stejně tak v tomto rozhodnutí absentuje uvedení relevantních právních ustanovení, na jejich základě bylo rozhodováno. Lze obecně říci, že jedním ze zcela klíčových je ve výrokové části každého správního rozhodnutí uvedení ustanovení kompetenční, tak aby byl řádně definován věcně a místně příslušný správní orgán, který je oprávněn ve věci rozhodovat. Absence dalšího podstatného údaje v napadeném rozhodnutí tak dále podporuje závěr o neurčitosti výrokové části.

Dále žalobce namítal zcela nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a neodůvodnění závěrů správního orgánu, které nerespektuje požadavky § 68 odst. 3 správního řádu, a to bez ohledu na to, jak rozsáhlé je samo odůvodnění napadeného rozhodnutí, kdy velká většina tohoto odůvodnění sestává z konstatování zjištěných skutečností, respektive z přepisů vyjádření účastníka řízení a citací shromážděných podkladů, bez adekvátní reakce správního orgánu. Jak již bylo uvedeno výše, správní orgán prakticky vůbec nezohledňuje jím samotným shromážděné podklady a tyto neváže k aktuální situaci žalobce. Tento rozebere následně jednotlivé důvody, pro které nebyl azyl žalobci udělen.

Správní orgán konstatuje, že nejprve se zabýval důvodností udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Závěry a názory správního orgánu při posouzení důvodnosti udělení azylu na základě tohoto ustanovení jsou zcela protichůdné a svědčí o nezájmu správního orgánu posoudit náležitě důvodnost žádosti účastníka řízení a tento si dokonce dovoluje tvrdit, že svědčí o nepochopení tohoto institutu a podmínkách jeho aplikace. Správní orgán v napadeném rozhodnutí k odůvodnění svých závěrů o nedůvodnosti udělení azylu dle § 12 zákona o azylu uvádí, že žadatel nebyl ve své vlasti členem politické strany ani nevyvíjel žádnou činnost k uplatnění svým politických práv a svobod. To však není jedinou podstatnou skutečností, kterou je nutno zkoumat pro posouzení otázky možnosti udělení politického azylu, kdy jeho možnosti jsou mnohem širší a pokud správní orgán posuzuje předmětnou otázku takto úzce, pak je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Ve vztahu k důvodům azylové ochrany dle § 14, tedy tzv. humanitárního azylu lze poukázat na požadavky správního řádu obsažené v § 68 odst. 3 a konstatovat, že napadené rozhodnutí je v tomto bodě nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce zejména při pohovorech konaných s ním jako žadatelem o udělení mezinárodní ochrany opakovaně poukazoval na svou složitou životní situaci, kdy v případě návratu do vlasti tomuto hrozí újma v situaci mezinárodního ozbrojeného konfliktu. Do bojů na východě Ukrajiny je na straně separatistů zapojena rovněž ruská armáda, tedy na území probíhá mezinárodní ozbrojený konflikt. Správní orgán však tato zjištění nijak ve svém rozhodnutí neposuzuje, ačkoliv jsou dosti detailně zmíněny na několika stránkách napadeného rozhodnutí při shrnutí

obsahu daných pohovorů, správní orgán neprovádí vůbec žádné posouzení těchto okolností ve vztahu k důvodnosti udělení humanitárního azylu.

Posouzení důvodnosti udělení tzv. doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 pak opětovně svědčí o naprostém nepochopení podmínek pro udělení tohoto druhu mezinárodní ochrany ze strany správního orgánu. Správní orgán má posoudit, zda žalobci hrozí v případě, že bude vrácen do státu, jehož je skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2, zde konkrétně dle přesvědčení žadatele je tato újma spatřována v nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižující zacházení nebo trestání. Tato rizika přitom nelze vztahovat na hrozící nebezpečí ze strany státních orgánů, ale samozřejmě jakékoliv nebezpečí pro cizince v případě návratu do vlasti, ze kterého by pro něho rezultovala azylově relevantní újma. Dle názoru Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí pod č. j. 2 Azs 71/2006 – 82 přitom platí, že „*Povinnost nevystavit žadatele o azyl mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu (čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolů č. 3, 5 a 8, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb.) je dána, pokud hrozí „reálné nebezpečí“, že bude takovému zacházení vystaven*“. Účastník řízení by se v případě návratu do vlasti dostal do oblasti postižené válkou, přičemž by byl nucen pravděpodobně se do války zapojit, což vzhledem ke svému přesvědčení odmítá, tedy by mu hrozila azylově relevantní újma. Správní orgán naproti tomu zcela odmítá možnost, že by účastníku řízení tato újma hrozila, ignoruje důkazy, svědčící pro důvodnost žádosti žalobce správní orgán bez zjevného důvodu ignoruje a nijak nezohledňuje. To ostatně potvrzují i podklady shromážděné správním orgánem. Závěry správního orgánu jsou pak v komparaci se zjištěnými skutečnostmi zcela nelogické a neodůvodněné.

Žalobce na závěr uvedl, že správní orgán při posuzování jeho žádosti nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nehodnotil shromážděné důkazy ve svém souhrnu, když dokonce ty podstatné pro posouzení žádosti zcela ignoruje nebo dokonce uvádí zavádějící informace, své rozhodnutí pak nedostatečně odůvodnil, což v komplexu činí rozhodnutím nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů a tedy nezákonným.

S ohledem na vše uvedené žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že řádně zjistil skutkový stav věci, shromáždil k daným zjištěním podklady a dbal na to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu. Za účelem spolehlivého zjištění skutečného stavu byl také se žalobcem veden pohovor, ve kterém měl prostor uvést veškeré důvody, jež jej vedly k opuštění vlasti a popsat všechny potíže, které ve vlasti měl. S protokolem o pohovoru byl seznámen, nedoplňoval jej, s obsahem protokolu souhlasil, což stvrdil svým podpisem. Správní orgán uvedl, že žalobce byl ve smyslu § 36 odst. 3 zákona o azylu seznámen s obsahem podkladů a zpráv o situaci v jeho zemi původu a bylo mu umožněno se k nim vyjádřit a navrhnout jejich doplnění. Žalobce nedodal žádné relevantní listinné důkazy jako podklad pro vydání rozhodnutí a ani neupřesnil, jaké podklady nutné pro vydání rozhodnutí si měl správní orgán opatřit.

K námitce žalobce, že správní orgán jej náležitě v rozhodnutí nedefinoval, by snad bylo nutno uvažovat o tom, zda se v případě žalobce nejedná o osobu s jinou identitou. Vzhledem k tomu, že jmenovaný při podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nepředložil žádné doklady osvědčující jeho totožnost ani státní příslušnost, přijal správní orgán rozhodující ve věci jako dostatečné ke zjištění totožnosti žalobce jeho čestné prohlášení o totožnosti a státní příslušnosti učiněné dne 16. 3. 2017. Správní orgán uvedl jím sdělené údaje, dle čestného prohlášení, tedy jej řádně definuje, dle zákona o azylu a dle správního řádu. Správní orgán s odkazem na spisový materiál ve věci žalobce sděluje, že v napadeném rozhodnutí v žádném případě neabsentuje uvedení relevantních právních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno v jeho věci o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán tyto námitky žalobce rozhodně odmítal.

K záležitosti současné vnitropolitické a bezpečnostní situace na Ukrajině, kterou žalobce uvedl v podané žalobě, správní orgán odkázal na vydané rozhodnutí ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a na spisový materiál, v němž se správní orgán touto problematikou zabýval na základě shromážděných aktuálních zpráv, a to v souvislosti s otázkou, zda mu v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.

Správní orgán i nadále zastával názor, ke kterému dospěl po posouzení tvrzení žalobce v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, že tento v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce se nikdy nijak neangažoval a ani nebyl vystaven jakémukoli jednání, které by mohlo být považováno za pronásledování. Správní orgán nedospěl ani k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žalobce správnímu orgánu sdělil, že z vlasti odjel naposledy v roce 2013 a do vlasti se již nevrátil. Správní orgán byl i nadále názoru, že výčet důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu je taxativní, to znamená, že jiné než skutečnosti uvedené v citovaném ustanovení zákona o azylu nezakládají důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Správní orgán zdůraznil, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu, je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoliv negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu. Snahu legalizovat pobyt tímto způsobem, tedy prostřednictvím mezinárodní ochrany v České republice, nelze těmto důvodům podřadit.

Dle názoru žalovaného bylo jednoznačně prokázáno, že potíže, uváděné žalobcem, nelze považovat za pronásledování či za odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. V tomto směru žalovaný zejména odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný má rovněž za to, že postupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž

nejdou důvodné pochybnosti, k tomuto posoudil výpovědi žalobce a porovnal je s dostatečným množstvím reprezentativních a aktuálních informací o zemi původu.

Žalovaný také posoudil, zda žalobce splňuje podmínky pro přiznání azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu a pro přiznání humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona. Na základě posouzení případu žalobce, žalovaný azyl podle § 13 a § 14 zákona o azylu neudělil. Žalovaný se rovněž domníval, že se řádně vypořádal se skutečnostmi tvrzenými v průběhu správního řízení žalobcem v odůvodnění doplňkové ochrany ve smyslu § 14a a § 14b a neshledal, že by v jeho případě byly dány důvody pro její udělení.

O tom, že by žalobce z vlasti cíleně odjel za účelem vyhledání ochrany v zahraničí, tedy nesvědčí jeho další postup na území České republiky. Správní orgán odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81 a ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005 - 51, „ (...) že o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do České republiky, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“ Z řízení ve věci žalobce o udělení mezinárodní ochrany je ale naprosto zřejmé, že v jeho případě takové okolnosti nenastaly.

Správní orgán dále uvedl, že legalizaci pobytu nelze považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Právní úpravu pobytu cizinců na území České republiky obsahuje zákon o pobytu cizinců, jehož institutů mohl žalobce využít a jehož zákonné instituty nelze nahrazovat udělením mezinárodní ochrany. K tomu správní orgán poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003 „Poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.“

Na závěr žalovaný uvedl, že při posuzování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany se nedopustil žádné nezákonnosti. Napadené rozhodnutí bylo podle názoru žalovaného vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem. Žalovaný tedy navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „s. ř. s.“*), rozhodl soud bez jednání, neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a vycházel ze skutkového a právního stavu k okamžiku rozhodování soudu (čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU).

Dle § 12 zákona o azylu: „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo

b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“

Dle § 14 zákona o azylu: „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“

Dle § 14a odst. 1, 2 zákona o azylu: „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečně nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“

„Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

a) uložení nebo vykonání trestu smrti,

b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,

c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo

d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce si dne 12. 3. 2017 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že by chtěl požádat o azylu z důvodu, že jej chtějí vzít do armády. Pokračoval, že u něj doma byla pětkrát milice, aby šel do armády. Uvedl, že neví, za koho by měl bojovat. Doma má nemocnou matku a sestru, která nemůže chodit ani mluvit, na Ukrajině není práce a vše se musí platit. Dodal, že podléhá vojenské povinnosti, jelikož sloužil v armádě jako mladší seržant na bojovém vozidle pěchoty. Správní orgán provedl s žalobcem dne 16. 3. 2017 pohovor, ve kterém žalobce mimo jiné uvedl, že naposledy odjel z Ukrajiny roku 2013, dodal, že měl svůj pas a polské vízum. Sdělil, že po skončení platnosti pasu jej již neprodloužil a bál se odjezdu zpět do vlasti. Uvedl, že z Ukrajiny odjel za prací, protože ve vlasti byl nezaměstnaný a také vypověděl, že má nemocnou sestru a matku. Sdělil, že žádá o mezinárodní ochranu, protože nechce jít do armády. Zmínil se, že sloužil v armádě v letech 2008 – 2009. Uvedl, že neobdržel povolávací rozkaz, protože byl v zahraničí, ale matka jej viděla, když jej přinesli z vojenské správy, ovšem rozkaz matce nedali, protože jej

odmítla podepsat. Na otázku správního orgánu, zda by mohl být uvězněn, aniž dostal povolávací rozkaz, odpověděl, že zavřít by jej nemohli, ale chtějí jej odvést do armády. Uvedl, že se bojí, že by musel do války a neměl by peníze. Sdělil, že lidé z vojenské správy se mu pokoušeli doručit povolávací rozkaz loni v létě. Pokračoval, že na Ukrajině mohou povolávat do armády do 40 let věku, když už člověk sloužil základní služby. Na otázku správního orgánu, zda ví o tom, že na Ukrajině již neprobíhá žádná mobilizace a všichni mobilizovaní již byli propuštěni, odpověděl, že to nevěděl. Sdělil, že se prostě bojí vrátit na Ukrajinu. Uvedl, že děti jsou u matky na Ukrajině. Dodal, že se manželka znovu provdala a on se s dětmi vůbec nevidá. Prohlásil, že uvedl všechny důvody, kvůli nimž opustil Ukrajinu a požádal o udělení mezinárodní ochrany. Zopakoval, že se na Ukrajinu nechce vrátit, má tam těžce nemocné členy rodiny a nemá možnost si tam vydělat peníze.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je jeho obava z možnosti, že by byl na Ukrajině povolán k výkonu vojenské služby a musel by do války. Sdělil, že ve vlasti má nemocnou matku a sestru a není tam práce.

Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel zejména z výpovědi žalobce a dále z informací týkající se politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Jmenovitě vycházel z informací Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 3. 6. 2016, č. j. 103518/2016-LPTP, ze dne 9. 10. 2015, č. j. 115045/2015-LPTP a ze dne 1. 8. 2014, č. j. 110105/2014-LPTP, ze Zprávy Úřadu Vysokého komisaře Organizace spojených národů pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 9. 12. 2016, ze zprávy organizace Freedom House Svoboda ve světě 2016 – Ukrajina ze dne 27. 1. 2016, z Výroční zprávy organizace Amnesty International 2015/2016 ze dne 24. 2. 2016, z Výroční zpráva organizace Human Rights Watch 2016 ze dne 27. 1. 2016, z informace OAMP situace v zemi – Ukrajina ze dne 24. 11. 2016, ze Zprávy Ministerstva zahraničí USA od dodržování lidských práv na Ukrajině ze dne 13. 4. 2016 a ze zpráv České tiskové kanceláře „Porošenko počítá na frontě v Donbasu už jen s profesionály“ ze dne 29. 6. 2016, „Na východě Ukrajiny už nejsou podle Porošenka mobilizovaní vojáci“ ze dne 2. 11. 2016 a „Ukrajinská ekonomika výrazně oživila, uvedl šéf statistiků“ ze dne 8. 2. 2017.

Žalobce namítal nedostatečnou konkrétnost a určitost výrokové části napadeného rozhodnutí. Uvedl, že napadené rozhodnutí neobsahuje řádné definování žalobce dle § 18 odst. 2 správního řádu a odporuje § 68 odst. 2 správního řádu. Stejně tak napadené rozhodnutí absentuje uvedení relevantních právních ustanovení, na jejich základě bylo rozhodováno.

Dle § 68 odst. 2 věta první správního řádu se stanoví, že „*Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1 správního řádu.*“

Dle § 18 odst. 2 věta druhá správního řádu se uvádí, že „*Údaji umožňujícími identifikaci fyzické osoby se rozumějí jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona.*“

Soud uvádí, že ve výrokové části rozhodnutí je uvedeno, že „*Ministerstvo vnitra České republiky, odbor azylové a migrační politiky, ve správním řízení o udělení mezinárodní ochrany zahájeném na žádost, kterou podal dne 12. března 2017 pan H.V., nar. ..., státní příslušnost Ukrajina, rozhodlo o této žádosti tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.*“ Dále napadené rozhodnutí mimo jiné obsahuje evidenční číslo cizince L010454.

Zdejší soud také poukazuje na fakt, že při podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žalobce nepředložil žádné doklady osvědčující jeho totožnost ani státní příslušnost a správní orgán tak přijal jako dostatečné ke zjištění totožnosti žalobce jeho čestné prohlášení o totožnosti a státní příslušnosti učiněné 16. 3. 2017. Žalobcem sdělené údaje jej řádně definují, dle zákona o azylu i dle správního řádu. Soud k této námitce uvádí, že ve výroku napadeného rozhodnutí je uvedeno řešení otázky, která byla předmětem řízení, stejně tak jako právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, když byla uvedena ustanovení, ze kterých žalovaný při rozhodování vycházel, dále napadené rozhodnutí obsahuje identifikaci žalobce, která je z hlediska požadavků § 68 odst. 2 správního řádu zcela dostačující a napadené rozhodnutí v tomto směru nelze považovat za nepřezkoumatelné. Soud tedy neshledal důvodnou námitku žalobce o nekonkrétnosti výrokové části napadeného rozhodnutí.

Žalobce dále namítal nedostatečné zkoumání možnosti udělení politického azylu dle § 12 zákona o azylu.

Soud k této námitce uvádí, že žalobce v rámci řízení o žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Ze správního řízení vyplývá, že žalobce se nikdy nijak neangažoval a ani nebyl vystaven jakémukoli jednání, které by mohlo být považováno za pronásledování. Dle názoru soudu bylo žalovaným jednoznačně prokázáno, že skutečnosti uváděné žalobcem, nelze považovat za pronásledování či za odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Soud má tedy za to, že byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, zejména na základě výpovědi žalobce a v souvislosti s dostatečným množstvím informací o zemi původu, které jsou součástí spisového materiálu.

Žalobce namítal nedostatečné posouzení azylové ochrany dle § 14 zákona o azylu, tedy tzv. humanitárního azylu. Žalobce uvedl, že do bojů na východě Ukrajiny je na straně separatistů zapojena rovněž ruská armáda, tedy na území probíhá mezinárodní ozbrojený konflikt. Správní orgán však tato zjištění nijak ve svém rozhodnutí neposuzoval.

Zdejší soud nejprve odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 – 72, který stanoví: „*Ustanovení § 14 zákona č. 325/1999*

Sb., o azylu, je kombinací neurčitěho právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je „případ zvláštního zřetele hodný“ a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádření slovy „lze udělit humanitární azylu“ představuje správní uvážení.“ Tento institut, tedy případ hodného zvláštního zřetele je neurčitým právním pojmem, avšak vlastní rozhodnutí správního orgánu humanitární azyl udělit, či nikoliv je výsledkem správního uvážení

K námitce brojící proti neudělení humanitárního azylu soud tedy konstatuje, že na udělení humanitárního azylu nemá žadatel právní nárok. Výklad tohoto neurčitěho právního pojmu a jeho aplikace na konkrétní skutkový stav je plně meritorně přezkoumatelný soudem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014 – 27). Soud se proto zaměřil na otázku, zda žalovaný neučinil nesprávný úsudek a nepominul některý z případů hodných zvláštního zřetele, který by mohl ovlivnit jeho výslednou úvahu o udělení či neudělení azylu. V tomto ohledu však soud v postupu žalovaného pochybení neshledal, neboť žalovaný vzal v úvahu všechny relevantní skutečnosti, které v dané věci vyplynuly, přičemž se žalovaný zabýval celkovou situací žalobce.

Nakonec žalobce namítal, že ze strany správního orgánu došlo k naprostému nepochopení podmínek pro posouzení důvodnosti udělení tzv. doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 zákona o azylu. Žalobce v případě návratu do vlasti by se dostal do oblasti postižené válkou, přičemž by byl nucen se pravděpodobně zapojit do války, tedy by mu hrozila azylově relevantní újma.

Doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě existují důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 citovaného ustanovení a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Pro aplikaci zmíněného ustanovení je třeba zkoumat, zda žadatel splňuje zákonem stanovená kritéria, která popsal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62. Podle citovaného rozsudku je třeba k udělení doplňkové ochrany splnit kumulativně následující podmínky: „*Žadatel (1) se musí nacházet mimo zemi svého původu; (2) musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba); (3) vážné újmy; (4) nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu; a (5) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule.*“ Udělení doplňkové ochrany je dále vyloučeno v případě, že žadatel splňuje podmínky pro udělení azylu (§ 28 odst. 1 azylového zákona). Žalovaný se při posouzení žádosti zaměřil především na třetí podmínku, tj. na otázku, zda žalobci hrozí v případě návratu na Ukrajinu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Při posouzení ve vztahu k existenci důvodu pro udělení doplňkové ochrany vycházel žalovaný především z výpovědi žalobce, z výpisu z evidence cizinců a dále z informací, které

shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině.

Zdejší soud také odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 – 49, který uvádí, že „*Odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím.*“

Soud k výše uvedené námitce konstatuje, že žalobce neuvedl, ani žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žadateli hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, a to již proto, že trest smrti byl na Ukrajině zcela zrušen. Ohledně obavy žalobce z povolání k výkonu vojenské služby a nasazení do války, je nutné uvést, že existence této občanské povinnosti v jednotlivých státech a dokonce i tresty za její nevykonávání jsou naprosto legitimní, a to i dle Ženevské konvence, Mezinárodního paktu o občanských a politických právech či Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Výkon vojenské služby tedy nelze považovat za vážnou újmu dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť nemůže být sám o sobě vnímán jako nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání.

Na závěr soud uvádí, že napadené rozhodnutí je přesvědčivě odůvodněno dle požadavků § 68 odst. 3 správního řádu, skutkový stav lze mít dle názoru soudu za dostatečně zjištěný a napadené rozhodnutí lze označit za plně přezkoumatelné.

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).*

V Plzni dne 26. června 2017

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová